

[Hastrup.]

Dette er, forekommer det mig, i sig selv noget særdeles opmuntrende og højst inspirerende.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at de to lovforslag vedtages med de af ministeren stillede ændringsforslag, idet jeg jo altså tillige må anbefale, at tinget stemmer for det af mit parti stillede ændringsforslag nr. 6 til § 5 i lovforslag nr. 1:12.

Henry Christensen: Da vi havde første behandling af disse lovforslag, gav jeg på venstres vegne tilsagn om en saglig og positiv medvirken i det efterfølgende udvalgsarbejde. Det løfte mener jeg vi har holdt, og jeg mener, vi har haft et sagligt og godt udvalgsarbejde, som mange har bidraget til, både inden for udvalget og udenfor, nemlig de, der har bistået udvalget på forskellig vis.

Jeg skal heller ikke nu lægge skjul på, at vi i venstre jo også har kunnet vurdere nogle af de forslag, vi nu har til behandling, med betænkelighed, fordi de klart var udtryk for betydelige indgreb over for borgerne. Når vi alligevel har affundet os med denne lovgivning, hænger det sammen med, at der i vide befolkningskredse har været et stærkt ønske om, at vi forud for dansk tilslutning til EF og afgørelsen herom skabte et værn for danske rekreative arealer, så langt det var muligt. Det har været hensyn, der også har spillet en stærk rolle i vor overvejelse. Og det, som vi derfor måtte lægge vægt på under udvalgsarbejdet, var et forsøg på at få skabt en så klar afgrænsning og præcisering af disse indgreb, som det var vel muligt.

Jeg kan være meget enig med hr. Orla Møller om, at en væsentlig del af ændringsforslagene har inspiration i de bemærkninger, der fulgte den oprindelige lovtækst. Men vi fandt, at bemærkningerne i mange henseender var nok så afbalanceret udformet, og det måtte være en vigtig opgave for folketinget i selve lovtæksten at præcisere betingelserne for vidtgående indgrebs anvendelse. Vi er tilfreds med, at vi har nået enighed om disse præciseringer. Jeg tror, man fra alle sider kan være tilfreds hermed; der er i hvert fald grund til det set med vore øjne.

Jeg er enig med hr. Hastrup i, at den mest vidtgående af bestemmelserne, i hvert

fald den største nydannelse, er at finde i forslaget om den såkaldte påbudspflicht, og jeg skal ikke lægge skjul på, at vi kan have visse betænkeligheder ved dette forslag. Jeg misunder ikke boligministeren eller de myndigheder, der i givet fald skal anvende reglen. Jeg har imidlertid den tro, at en meget stor del af den lovgivning, vi har på disse områder, nok i praksis skal gøre denne bestemmelse overflødig, og skulle det vise sig at være tilfældet, går jeg ud fra, at man ud fra alle synspunkter kan være tilfreds hermed. Jeg går ikke ud fra, at det kan være noget ønske at skulle anvende den mest pinagtige bestemmelse, som man måske i givet fald kan have.

Under drøftelserne har det imidlertid for os været vigtigt at finde ud af, om vi kunne give den en mere tilfredsstillende udformning, og for os har det været mere tilfredsstillende, at hovedreglen måtte blive, at et sådant påbud, som der er tale om, kun kan gennemføres almindeligvis på basis af en beslutning i kommunalbestyrelsen og kun i ganske særlige tilfælde af boligministeren og i så fald med baggrund i en tilslutning fra det pågældende amtsråd. Derved tror jeg vi får et større lokalt kendskab med ind i afgørelsen, og også det har været vigtigt. Vi har lagt særlig vægt på, når påbudsbestemmelsen skulle stå der, da at få disse ændringer gennemført. Men jeg vil gerne sige også over for de konservatives ændringsforslag om sanktionsbestemmelserne, at det naturligvis heller ikke er noget, vi i særlig grad er forligt med, at der er en sanktionsbestemmelse her i retning af en ekspropriationsbestemmelse. Den mere vidtgående ekspropriationsbestemmelse står imidlertid i det andet lovforslag, som der har været enighed om i udvalget, men det mest ubehagelige er nu selve påbudsbestemmelsen og gennemførelsen af påbuddet. Der har vi haft den opfattelse i venstre, at det ikke var en bedre situation for borgerne at blive tvunget til at efterleve påbuddet i kraft af bøder og eventuelt dagbøder med de konsekvenser, der lå heri, og at det derfor var vigtigere at få fastslået betingelserne og indskrænket i givet fald adgangsmuligheden for anvendelsen af påbuddet, end om man valgte den ene eller den anden sanktionsbestemmelse, når denne under alle omstændigheder skulle have det formål at gennemtvinge påbuddet.